

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/6/2016
Identifikačné číslo spisu:	6013200445
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6013200445.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky R. so sídlom B. XXX XX E., správkyne konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v likvidácii“, so sídlom Vo Veľkých Teriakovciach, IČO: 00 202 240, proti odporcovi V., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., XXX XX O. N., zastúpenému JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, o zaplatenie sumy 168 957,08 eur, na odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/2/2013-80 zo 17. decembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/2/2013-80 zo 17. decembra 2015 v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 16 499,99 eur a v závislom výroku o trovách konania z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 45Cbi/2/2013-80 zo 17. decembra 2015 odporcovi uložil povinnosť, aby do troch dní od jeho právoplatnosti zaplatil navrhovateľke sumu 16 499,99 eur. V sume 152 457,09 eur konanie zastavil. Žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici (ako súdu konkurzného) č. k. 47-24K351/98-1531 z 25. augusta 2011 zistil, že V. bol zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Veľké Teriakovce „v likvidácii“ so sídlom vo Veľkých Teriakovciach (ďalej aj „úpadca“) a za novú správkyňu konkurznej podstaty úpadcu bola ustanovená R. Zároveň doterajšiemu správcovi V. R. Z. bola uložená povinnosť novoustanovenú spravkyňu riadne informovať a dať jej k dispozícii všetky doklady v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Z uznesenia konkurzného súdu č. k. 47-24K351/98-1211 z 13. januára 2011 krajský súd zistil, že bola schválená konečná správa o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu V. R. Z.. Výzvou z 26. januára 2012 R. Q. W. vyzvala V. R. Z. k odovzdaniu dokladov týkajúcich sa konkurzu a listom z 11. októbra 2012 ho vyzvala, aby jej odovzdal konkurznú

agendu ohľadne účtovných dokladov, bankových výpisov, pokladničnej knihy a daňových priznaní, ktoré jej doteraz neodovzdal. Z opatrenia konkurzného súdu č. k. 47-24K351/98-1569 z 21. februára 2013 krajský súd zistil, že konkurzný súd uložil správkyni R.. Q. W., aby od bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu V.. R. Z. súdne vymáhala finančné prostriedky patriace do konkurznej podstaty, ktoré jej neodovzdal po skončení výkonu funkcie správcu.

Ďalej krajský súd uviedol, že zo zápisnice o pojednávaní dňa 12. februára 2015 zistil, že navrhovateľka sa domáha vydania finančných prostriedkov, ktoré odporca investoval do spoločnosti CI HOLDING, a. s., Bratislava. Vzhľadom na spornosť výšky finančných prostriedkov súd odročil pojednávanie za účelom odsúhlasenia výšky uplatneného nároku. Z vyjadrenia navrhovateľky z 15. apríla 2015 vyplýva, že táto vykonala rozbor údajov z konečnej správy a rozbor účtovných dokladov, ktoré sa nachádzali v odovzdaných podkladoch a zistila, že zostatok finančných prostriedkov, ktorý sa ku dňu vydania konečnej správy nenachádzal na bežnom účte úpadcu, predstavuje 16 499,99 eur. Túto sumu odvolaný správca V.. R. Z. neodovzdal novovymenovanej správkyni R.. Q. W. pri odovzdaní konkurznej agendy. Z uvedeného dôvodu sa navrhovateľka domáha vydania finančných prostriedkov vo výške 16 499,99 eur do konkurznej podstaty úpadcu. V sume 152 457,09 eur vzala návrh späť v zmysle ust. § 96 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p. ?), pričom odporca s čiastočným späťvzatím návrhu súhlasil.

Na základe vykonaného dokazovania krajský súd mal preukázané, že novoustanovenej správkyni R.. Q. W. nebola zo strany odvolaného správcu V.. R. Z. odovzdaná agenda týkajúca sa konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu a neboli jej tiež odovzdané ani finančné prostriedky, ktoré vyplývali z predloženej konečnej správy o speňažení majetku z konkurznej podstaty bývalým správcom V.. R. Z.. Vzhľadom ku skutočnosti, že bývalý správca konkurznej podstaty úpadcu V.. R. Z. do rozhodnutia súdu neodovzdal finančné prostriedky v sume 16 499,90 eur, ktorých špecifikácia vyplýva zo správy správkyni R.. Q. W., krajský súd návrhu v uvedenej sume vyhovel podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKV ?). V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd okrem ust. § 6 ods. 1 a 2 ZKV odcitoval ešte ust. § 5 a ust. § 8 ods. 2 a 5 ZKV.

Krajský súd pri rozhodovaní sporu neakceptoval obranu odporcu spočívajúcu v tom, že nárok je uplatnený v adhéznom, t. j. trestnom konaní, pretože navrhovateľka obmedzila svoj nárok tak, že v tomto konaní si uplatňuje vydanie finančných prostriedkov v priznanej výške, po čiastočnom späťvzatí návrhu v sume 152 457,09 eur, v ktorej krajský súd konanie zastavil.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 druhej vety O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a závislému výroku o trovách konania podal odporca (ďalej aj „odvolateľ ?) v zákonom stanovenej lehote odvolanie podľa ust. § 205 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. z dôvodov, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. sa odporcovi ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, nakoľko krajský súd uskutočnil pojednávanie dňa 26. novembra 2015 v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, ktorý sa dostatočne dlhý čas pred pojednávaním ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní a zároveň požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s inými pojednávaniami. Krajskému súdu odporca tiež oznámil, že nesúhlasí so substitučným zastupovaním vo veci samej vzhľadom na charakter sporu a očakávané rozhodnutie súdu v ňom. Napriek uvedenému krajský súd dňa 26. novembra 2015 vykonal pojednávanie v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu a pojednávanie odročil na deň 17. decembra 2015 za účelom vyhlásenia rozsudku (ktorý v tento deň aj vyhlásil), pričom o termíne vyhlásenia rozsudku neinformoval odporcu, resp. jeho právneho zástupcu.

Vádou konania podľa odvolateľa je aj to, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania (viď

zápisnica o pojednávaní z 22. októbra 2015). Krajský súd pochybil aj vtom, že nevydal uznesenie o tom, že pripúšťa čiastočné zastavenie konania v sume 152 457,09 eur.

Ďalej odvolateľ namietal, že krajský súd sa nevysporiadal ani s jeho návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci samej, v konaní vychádzal výlučne len z podaní navrhovateľky, bez preverenia ekonomických súvislostí celého prípadu, pričom neskúmal ani to, či v predmetnom civilnom konaní nejde o duplicitne uplatnený nárok, a to vzhľadom na jeho uplatnenie navrhovateľkou aj v trestnom konaní. Zotrval na písomnom vyjadrení z 10. mája 2013 a svojich prednesoch na pojednávaniach súdu s poukazom na to, že podľa jeho názoru škoda ako taká nevznikla, pretože pohľadávka úpadcu bola riadne a včas prihlásená do konkurzného konania CI HOLDING, a. s., ktoré nebolo ešte ukončené a doteraz v trestnom konaní nebolo ani rozhodnuté o tom, či V. je alebo nie je vinný zo zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku. Namietal ďalej, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný aj pokiaľ ide o právne posúdenie nároku.

V závere odvolania odvolateľ namietal voči rozhodnutiu o trovách konania, ktoré odporuje príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal na to, že podľa výsledku súdneho sporu bola navrhovateľka úspešná len v sume 16 499,99 eur (čo predstavuje približne 9,5 %) a neúspešná v sume 152 457,09 eur (čo predstavuje 90,5 %). Rozhodnutie súdu o trovách konania preto nezodpovedá výsledku súdneho sporu, je arbitrárne, neodôvodnené a nezákonné, nakoľko krajský súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, prečo rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu zaslala navrhovateľka písomné vyjadrenie, v ktorom navrhla rozsudok krajského súdu v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny.

Uviedla, že dňa 2. apríla 2012 ako poškodená vypovedala na Prezídiu Policajného zboru. Úrade boja proti korupcii, Odbore boja proti korupcii Stred Banská Bystrica, kde po nahliadnutí do spisu zistila, že dňa 14. októbra 2009 V. R. Z. odkúpil zmenku spoločnosti CI HOLDING, a. s. za sumu 66 387,84 eur, s dohodnutou úrokovou sadzbou 2,5 % p. a., pričom pohľadávka nebola v deň jej splatnosti 31. decembra 2009 vyplatená. Priamo pri výsluchu túto sumu uplatnila ako škodu s tým, že sa nemusí jednať o celú škodu, nakoľko V. jej neodovzdal konkurzný spis, a preto nie je možné ustáliť celú výšku škody.

Dňa 11. apríla 2012 jej V. R. Z. odovzdal časť konkurznej agendy, avšak ponechal si u seba všetky účtovné doklady, ktorými bolo možné preukázať náklady konkurzu a tiež všetky doklady týkajúce sa zmenkových obchodov. Rovnako jej nebola odovzdaná ani finančná hotovosť a odporca jej tiež neoznámil, v ktorých peňažných ústavoch sú vedené bežné účty úpadcu a aký je stav finančných prostriedkov na nich.

Návrh na vydanie finančných prostriedkov do konkurznej podstaty vo výške 168 957,08 eur doručila Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 3. apríla 2013, pričom týmto návrhom sa dožadovala vydania finančných prostriedkov, ktoré mal mať odporca vo svojej dispozícii a ktoré jej nevydal po tom, ako bol zbavený funkcie správcu. Keďže v čase podania návrhu jej odporca neodovzdal kompletný konkurzný spis, nebolo možné ustáliť výšku týchto finančných prostriedkov. Nároková pohľadávka preto predstavovala sumu príjmov patriacich do konkurznej podstaty, získaných speňažením majetku počas konkurzu vo výške 107 214,22 eur, sumu príjmov získaných inou činnosťou vo výške 56 130,34 eur a sumu finančných prostriedkov na účtoch úpadcu pri vyhlásení konkurzu vo výške 5 612,52 eur, t. j. spolu 168 957,08 eur. Predmetom tohto konania je vydanie finančných prostriedkov, ktoré má mať odporca vo svojej dispozícii a ktoré patria do konkurznej podstaty s tým, že po predložení zvyšnej časti konkurzného spisu, ktorá sa týka nákladov konkurzu, bude ustálená výška tohto nároku.

Navrhovateľka ďalej poukázala na to, že dňa 17. apríla 2013 sa konalo hlavné pojednávanie v trestnej veci V. Z., na ktorom si v postavení poškodenej uplatnila škodu vo výške 168 957,08 eur, čo

odôvodnila skutočnosťou, že ku dňu jej uplatnenia, jej nebola odovzdaná celá konkurzná agenda a preto presnú výšku škody sa jej zatiaľ nepodarilo ustáliť s tým, že po vydaní finančných prostriedkov a odovzdaní spisu ustáli skutočnú výšku škody, avšak minimálna výška škody by mala zodpovedať nevyplatenej zmenečnej sume. V priebehu konania o vydanie finančných prostriedkov jej odporca vydal účtovné doklady, preto mohla vyčíslieť výšku finančných prostriedkov, ktorá je po odpočítaní výdavkov správcu, odmeny správcu, ako aj po odpočítaní sumy investovanej do zmenkových obchodov ešte stále v dispozícii odporcu. Nie je preto pravdivé tvrdenie odporcu z 10. mája 2013, že navrhovateľka si uplatnila nárok na náhradu škody z titulu investovania sumy 66 387,84 eur do zmenkových obchodov dvakrát, a to prvýkrát v rámci trestného konania a druhýkrát v predmetnom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 45Cbi/2/2013. Nejedná sa preto o kolíziu uplatňovania toho istého nároku - náhrady škody v dvoch samostatných konaniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle ust. § 10 ods. 2 O. s. p. (ďalej aj „odvolací súd“) prejednal vec v medziach odvolania (ust. § 212 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 O. s. p.) apo prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku krajského súdu v napadnutom výroku, ktorým odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 16 499,99 eur. Rozsudok krajského súdu je právoplatný v časti, v ktorej krajský súd zastavil konanie v sume 152 457,09 eur.

Z návrhu na začatie konania, písomných podaní navrhovateľky, ako aj jej ústnych prednesov vyplýva, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala toho, aby krajský súd uložil odporcovi povinnosť vydať do konkurznej podstaty úpadcu finančné prostriedky vo výške 168 957,08 eur. Podaním z 15. apríla 2015 (založené je v spise na či. 45-46) navrhovateľka obmedzila žalobný petit na vydanie finančných prostriedkov vo výške 16 499,99 eur. Následne na pojednávaní dňa 22. októbra 2015 navrhovateľka uviedla, že trvá na vydaní finančných prostriedkov vo výške 16 499,99 eur a návrh vzala sčasti späť v sume 152 457,09 eur, s čím odporca súhlasil (ust. § 96 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.). Krajský súd správne rozhodol, keď konanie v sume 152 457,09 eur zastavil, pričom procesné uznesenie o tom vyhlásil na pojednávaní súdu dňa 22. októbra 2015 a následne ho subsumoval do výrokovej časti rozsudku. Pokiaľ by aj navrhovateľka nebola výslovne uviedla, že návrh na začatie konania berie v sume 152 457,09 eur späť, postačujúcim bolo obmedzenie návrhu na zaplatenie sumy 16 499,99 eur, nakoľko obmedzenie návrhu smerom nadol sa považuje za čiastočné späť vzatie návrhu v zmysle ustanovenia § 96 ods. 1 O. s. p. Z tretej vety ust. § 96 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Krajský súd preto správne postupoval a aj procesné rozhodol, keď konanie v sume 152 457,09 zastavil, keďže zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplyva, že pri čiastočnom späť vzatí navrhuje súd povinný rozhodnúť o tom, že pripúšťa čiastočné zastavenie konania (v danom prípade v sume 152 457,09 eur). Uvedená odvolacia námietka odporcu je preto nedôvodná.

Odvolací súd však považuje za dôvodnú odvoláciu námietku odporcu, že krajský súd procesné nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, ktorý uplatnil na pojednávaní krajského súdu dňa 22. októbra 2015.

Z obsahu spisu vyplýva, že krajský súd vec prejednal na pojednávaní dňa 26. novembra 2015 v neprítomnosti právneho zástupcu odporcu, ktorý podaním z 13. novembra 2015 (doručenom súdu dňa 19. novembra 2015) požiadal o odročenie pojednávania na iný termín z dôvodu kolízie s inými termínmi pojednávania, ktoré boli nariadené pred vytýčením pojednávania v predmetnej právnej veci, čo preukázal predvolaniami vo veciach sp. zn. OCd/386/2015, sp. zn. 2C/196/2015 a sp. zn. 2C/104/2014 (založenými v spise na či. 65-67). Z obsahu žiadosti o odročenie pojednávania vyplýva, že okrem odročenia pojednávania na iný termín právny zástupca odporcu žiadal o doručenie podania navrhovateľky ohľadne špecifikácie nároku v sume 16 499,99 eur v zmysle povinnosti uloženej jej súdom na pojednávaní dňa 22. októbra 2015, ktoré bolo práve z tohto dôvodu odročené na neurčito. E-mailovým podaním z 19. novembra 2015 krajský súd oznámil právnenému zástupcovi odporcu, že pojednávanie určené na deň 26. novembra 2015 o 13.00 hod. sa neodročuje a má si zabezpečiť

substitučné zastupovanie.

Na uvedený e-mail reagoval odporca podaním z 19. novembra 2015 (doručeným súdu dňa 26. novembra 2015), v ktorom oznámil krajskému súdu, že je stále práceneschopný a jeho zdravotný stav mu neumožňuje zúčastniť sa nariadeného pojednávania a nakoľko sa jedná o rozpojednávaniu veci a očakáva vyhlásenie rozsudku, trvá na osobnej účasti svojho advokáta na súdnom pojednávaní a preto nesúhlasí so substitučným zastupovaním. Zároveň namietal, že zo strany súdu mu doteraz neboli doručené písomnosti ohľadne špecifikácie nároku navrhovateľky a neobdržal ani rozhodnutie súdu o návrhu na prerušenie konania. Krajský súd pojednávanie dňa 26. novembra 2015 následne odročil na vyhlásenie rozhodnutia na deň 17. decembra 2015, kedy bol vyhlásený napadnutý rozsudok.

Dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník konania požiadal o odročenie pojednávania posudzuje súd vždy s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu. Neprítomnosť právneho zástupcu účastníka (resp. samotného účastníka) nemusí byť prekážkou toho, aby súd mohol uskutočniť pojednávanie v jeho neprítomnosti, vždy však musí zvážiť aj tú skutočnosť, či neprítomnosť právneho zástupcu účastníka, resp. účastníka samotného nebude mať za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. V zmysle ustálenej judikatúry je akceptovateľné, ak právny zástupca účastníka požiada o odročenie termínu pojednávania z dôvodu časovej kolízie s iným pojednávaním, resp. pojednávaniami vo viacerých veciach, nariadených pred vytýčením pojednávania vo veci, v ktorej žiada o odročenie pojednávania na iný termín, uvedenú skutočnosť súdu aj preukáže a zároveň vysvetlí dôvod, prečo sa nemôže pojednávania zúčastniť, resp. ustanoviť za seba substitúta. Podľa názoru odvolacieho súdu, o takýto prípad išlo aj v posudzovanej veci, v ktorej boli splnené podmienky na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 a 2 O. s. p. Navyiac, odvolací súd poukazuje na to, že právnomu zástupcovi odporcu nebolo doručené písomné vyjadrenie navrhovateľky k špecifikácii, resp. spôsobu výpočtu sumy 16 499,99 eur (čo odporca aj namietal v žiadosti o odročenie pojednávania), ktoré bolo krajskému súdu doručené dňa 23. novembra 2015 a ku ktorému odporca nemal možnosť zaujať svoje stanovisko, pričom následné prejednanie veci na pojednávaní dňa 26. novembra 2015 v neprítomnosti právneho zástupcu odporcu viedlo k tomu, že súd vo veci meritórne rozhodol na pojednávaní dňa 17. decembra 2015 (po odročení pojednávania konaného dňa 26. novembra 2015 na deň 17. decembra 2015) bez toho, aby mal vo veci riadne zistený skutkový a právny stav. Vyššie uvedeným postupom krajského súdu sa preto odporcovi ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Uplatnená odvolacia námietka odporcu je preto so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu opodstatnená.

Za dôvodnú odvolací súd považuje aj odvoláciu námietku odporcu, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový a právny stav veci, v ktorej meritórne rozhodol dňa 17. decembra 2015. Z návrhu na začatie konania, písomných podaní, ako aj ústnych prednesov navrhovateľky (vrátane vyjadrenia k odvolaniu) vyplýva, že navrhovateľka ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu sa domáha proti odporcovi (ako bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu) vydania finančných prostriedkov v sume 16 499,99 eur do konkurznej podstaty úpadcu, teda uplatnila si nárok na vydanie veci (finančných prostriedkov v sume 16 499,99 eur) do konkurznej podstaty úpadcu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, na základe akého právneho titulu súd zaviazal odporcu k zaplateniu sumy 16 499,99 eur. Z poslednej vety odôvodnenia rozsudku na strane 5 vyplýva, že súd návrhu vyhovel podľa ust. § 6 ods. 1 a ods. 2 ZKV (citované ustanovenia vymedzujú, aký majetok tvorí konkurznú podstatu). Aj keď v prvom a druhom odseku na strane 5 odôvodnenia rozsudku krajský súd odcitoval ust. § 8 ods. 2 a ods. 5 ZKV (citované ustanovenia upravujú zodpovednosť správcu za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd), avšak z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by sa krajský súd zaoberal skúmaním splnenia predpokladov vzniku škody v zmysle ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a uplatnený nárok posúdil titulom náhrady škody. Rovnaké ustanovenia ako sú uvedené v odôvodnení rozsudku krajského súdu sú uvedené aj v návrhu na začatie konania, avšak navrhovateľka tvrdí, že predmetné konanie nie je konaním o náhradu škody (viď napr. jej vyjadrenie na pojednávaní súdu dňa 12. februára 2015), pretože sa domáha od odporcu vydania finančných prostriedkov do konkurznej podstaty úpadcu, pričom pri určení výšky pohľadávky vychádzala z porovnania účtovnej evidencie úpadcu s údajmi uvedenými v konečnej správe, keď od

sumy 163 344,56 eur (celkové príjmy konkurznej podstaty) odpočítala sumu 67 945,49 eur (uhradené náklady konkurzu do podania konečnej správy), sumu 66 387,84 eur (finančné prostriedky investované V. v spoločnosti CI HOLDING, a. s.) a sumu 12 511,24 eur (výdavky správcu V. v období od 5. augusta 2010 do 31. decembra 2011). Zároveň navrhovateľka uviedla, že v rámci trestného konania si uplatnila titulom náhrady škody najskôr sumu 66 747,44 eur, avšak na pojednávaní dňa 17. apríla 2013 si uplatnila škodu vo výške 168 957,08 eur. Odporca v konaní namietal, že navrhovateľka si duplicitne uplatňuje tú istú pohľadávku v predmetnom civilnom konaní, ako aj v trestnom konaní, ktoré je vedené voči V.. Podľa názoru odvolacieho súdu, pohľadávka navrhovateľky nie je v konaní jednoznačne preukázaná ani čo do jej výšky.

Po preskúmaní veci odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami odporcu, že krajský súd vo veci vykonal nedostatočné zistenie skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, pretože z doteraz vykonaného dokazovania nie je preukázané, aké právo a v akej výške si navrhovateľka uplatňuje proti odporcovi. Vzhľadom na námietku odporcu bude potrebné tiež zistiť, akú pohľadávku a v akej výške si navrhovateľka uplatnila v rámci trestného konania titulom náhrady škody (kedy došlo k jej uplatneniu) a či sa jedná o duplicitne uplatnený nárok tak, ako to tvrdí odporca.

S poukazom na to, že krajský súd vo veci predčasne rozhodol bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu, odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 16 499,99 eur podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O. s. p. zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konanie, v rámci ktorého krajský súd v naznačených smeroch doplní dokazovanie tak, aby skutkový stav v predmetnej veci bol riadne zistený a tento následne posúdi aj po právnej stránke. Krajský súd bude tiež povinný rozhodnúť o návrhu odporcu na prerušenie konania, ktorý uplatnil na pojednávaní súdu dňa 12. februára 2015.

Za oprávnenú považoval odvolací súd aj odvolaciu námietku odporcu, že krajský súd nesprávne rozhodol o trovách konania, keď žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu, a to s poukazom na to, že takéto rozhodnutie nezodpovedá pomeru úspechu a neúspechu navrhovateľky a odporcu v konaní. Odvolací súd preto zrušil aj závislý výrok o trovách prvostupňového konania (ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.). O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodne v novom rozhodnutí vo veci krajský súd (ust. § 224 ods. 3 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné podať odvolanie.